

Отец Паисий представя своята история. Картината се намира в Светия синод на БПЦ.

НА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ - С ЛЮБОВ!

25 „ФАКТА-ЧУДЕСА“, които може би са накарали президента Шарл дьо Гол да препоръча: „Четете историята на България!“

Това е лаконичният отговор на Шарл дьо Гол, президент на Франция (1959-1969 г.) на журналистически въпрос кои нации са в основата на човешкото развитие. За мнозинството европейци и българи, тогава и сега, тази категоричност и еднозначност на отговора е трудно разбираема и дори шокираща!

Та въпросът е, коя по-точно История да четем?! В нашите учебници по история няма нищо, ама съвсем нищо като разказ, цитат или преживяване, което да ни наведе на подобна мисъл! През последните три десетилетия българските историческите събития и личности са само маркирани и напълно обезличени, сведени са до грубо шриховане и бегло скициране. Те са представени като малка и едва забележима, незначителна част, регионална от общоевропейския свят. **Не съществува ни най-малка податка за това, което говорят прези-**

Детелина ДЕНЧЕВА

дентите на Франция Шарл дьо Гол и Франсоа Митеран, италианският президент Карло Чампи, американският проф. Норман Дейвис, японският проф. Шигеоши Мацуяма, културологът Хари Салман... А те твърдят убедително, че българите стоят в основата на човешката цивилизация, че ние, ни повече, ни по-малко, сме създателите на цивилизацията на нашата планета. Ако „Българската държава на духа се простира от Балтийско море до Тихи океан и от Северен ледовит океан до Индийски“, както утвърждава акад. Димитрий Лихачов; ако

българският цивилизационен принос е действително толкова капитален и основополагащ, според десетките свидетелства на учени и експерти от цял свят, **защо тогава ние, българите, и най-вече нашите деца, сме в дълбоко неведение и толкова зле информирани за този наш принос в общочовешкото развитие?** Защо българската образователна система игнорира тези факти? Защо нашите и световните енциклопедии блестят с отсъствието на тази научна истина и я превръщат в бяло петно?

Настоящата публикация представя ретроспекция само на българския цивилизационен принос в развитието на човешкото общество и на българските вектори на влияния.

На стр. 2

Сакрални златни съдове на българските канове от династията Дуло, изровени на западната граница на тогавашна България. На каната е изобразен като победоносен конник кан Ирник.

НА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ - С ЛЮБОВ!

25 „ФАКТА-ЧУДЕСА“, които може би са накарали президента Шарл дьо Гол да препоръча: „Четете историята на България!“

От стр. 1

Тя е своеобразен протест срещу пълното им отсъствие в българските учебници по История и цивилизации, и от доказаното намерение за тяхното популяризиране. Написана на базата на известни археологически артефакти, на интрадисциплинарни изследвания и изводи, както и на публичните оценки на достиженията на българската цивилизация от научни експерти и световни общественици, тя е опит тяхната истина да бъде извадена от подозрителната медийна тишина, която ги обгръща.

Защото през всичките векове българската история е била унищожавана и ограбвана чрез горене на книги, кражби, рушене на културни паметници и директен геноцид. В това отношение, най-големите вреди са нанесени от гърци, турци, евреи, руснаци и сърби, разбира се, без да забравяме и постоянната злоумишлена роля на западноевропейския фактор и мерзката сервилност на българската политическа върхушка, която изначално е лишена от себеуважение, национална гордост и самочувствие!

Българското историческо образование, учебниците по история, които образуват и възпитават младото българско поколение, не са извор на подобни чувства и собствено разбиране, на истинско историческо знание. Точно обратното.

Ясно видима е в тях тенденцията на грубо изопачаване, за фалшифициране и игнориране на исторически документи, факти и приноси на нашия народ през всичките му исторически етапи на съществуване, включително и в най-новата история. Такова злонамерено кастриране на хилядолетното ни богато, героично и кърваво минало, се извършва напълно съзнателно и злонамерено, в разрез с истината и националния ни интерес, но винаги в угода на чужди национални, геополитически и користи интереси. През годините след Първата и Втората световни войни, победителите, чрез диктата на Нюйския договор, на Коминтерна и Москва, със съгласието на София, на основата на българско землеще, етнос и самосъзнание, чрез жестока политика на асимилация, в рамките на Титова Югославия, бе създадена македонската нация и бе формиран език на основата на грубо фалшифициране на историята и нейните свидетелства. Последиците от този злоумиш-

лен антибългарски акт, с българско съдействие, са налице и с днешна дата могат да се окажат само като национално предателство. През 90-те години на ХХ век, не един и двама от емисарите на евроатлантическата общност строго ни съветваха „да не се залисваме много-много по своите национални величия и да раздуваме неуместни национални чувства“, т.е. да забравим и заличим в паметта си това, което ни определя като народ. За целта бяха безпардон-

такава кауза активно работят и дузина неправителствени сороидни организации, а българският президент през 1997 г. дори връчи най-високото държавно отличие „Стара планина“ – първа степен на самия мегаспекулант Джордж Сорос, за „особени“ заслуги към България. За подобни „особени“ и разрушаващи държавността услуги, обаче, една уважаваща и горда със себе си държава-членка на ЕС – Унгария, обявя Сорос за враг №1! Държавата ни, в ли-

то там няма какво да се прочете като исторически разказ, който да запомниш и да обикнеш. Става дума за официалната история, тази която се тиражира и циркулира в българските училища, чрез половин дузина учебници, които не оставят никаква следа в съзнанието на децата и учениците, освен интелектуална мъгла и хаос от дати и събития, удобно представени като чиста хронология! Но кой е казал, че

дължават! Продължава и да не допускат на страниците на учебниците да се изучава тази история „която пази от поругаване и опошляване българските светини, тази която пази последните капчици сватост, трепкащи вътре в самите нас“, по думите на историка Петър Добрев. Както казва една философска максима на Запад: „Човек струва толкова, колкото сам се оцени“. Същото важи и за нациите и държавите.

Фактите и свидетелствата за българската древност и нейният цивилизационен принос, са толкова значими и престижни, че за мнозина са непримливи и граничещи с чудо! Ето, едно от тях: „Българското Възраждане е едно от чудесата на ХІХ век“, казва го Луи Леже.

Но погледнато на широко - чудеса всякакви! По същество, чудото е явление, нямащо обяснение в рамките на природните или научни закони. Възприема се като физически невъзможно или като Провидение Свише. Ако полюбопитстваме на тази тема и нейното проявление в битието на българите, то се оказва, че при нас, чудесата са в реда на нещата.

Защото в дълбините на българската историческа и научна памет, редица факти от историческия път на нашия народ и етнос, се оказват Провидение Свине: от чудото на първороявлението и раждането на цивилизацията до вихрената хилядолетна спирала Голгота – Възкресение - Голгота – Възкресение.

Оказва се, че Фактите може да се възприемат и като Чудо, за което свидетелства и горният цитат на Луи Леже! Въпреки че фактите на чудото са доказуемост, в общия случай, те трудно и с нежелание се приемат поради глобалния си характер, общочовешките си последици, както и световния престиж, който те носят.

Дори и да не познаваме историята си в детайли, трябва поне крайгълните й камъни да ни бъдат показани, за да ги видим, осмислим и, за да се гордеем с тях! Затова си позволих да подреда Български факти – чудеса, превърнали се в реперни на историческото ни минало и памет:

Фактът и Чудотото на човешкото първороявление – установен през 2017 г. от международен научен колектив ръководен от проф. Мадлен Бюме и проф. Николай Спасов в м. Азмака край Чирак, където бе намерен предкътник и че-

лост на пращане на 7, 24 милиона години. Този артефакт опровергава досегашната теория, че човешката история започва в Африка. Предците на човека са тръгнали от Балканите преди 7,24 милиона години и в последствие са мигрирали в Африка. Тези изводи са потвърдени и от най-ранните следи на човешко пръстие и огромно по обем човешко обиталище в цяла Европа, установени в пещерите Козарника, Деветашката пещера и Темната дупка, които се явяват едни от най-важните праисторически обекта в Европа.

Фактът и Чудото на символното мислене и писмеността: Пещера Магурата (40 000 г. пр.Хр.), е древен научен и култов комплекс, праисторическа библиотека с 1031 символи и рисунки, които вече са систематизирани и свидетелстват за абстрактна мисъл. Те представяват първообразите на всички азбуки и руни от последващите епохи. Там се намира и най-старата карта на слънчевата система; Дунавската писменост или писменост „Българика“ е възникнала през VI-то хилядолетие пр.Хр. Според учени като Ръгли, Харман, Уин, Мерлини и

др., нашата балканска писменост предшества шумерските пиктограми и египетските йероглифи с около 2000 години. Фактът и Чудото на летоброенето и календара – VI-то хилядолетие пр.Хр. Създаден е древнобългарският календар, който е първият в света. Той е един от интелектуалните и културни върхове в древността, създаден от хората живели преди 7500-8000 години. С 12-годишния си цикъл, древнобългарският календар прилича на китайския, но е по-древен и е негов първоизточник. „Китайският календар се явява просто едно късно деформирано копие на българския слънчев календар“, по думите на писателя Борис Цветанов.

Фактът и Чудото на „Неолитната революция“, VI-то хилядолетие пр.Хр. Тогава възниква Първото уседнало население в Европа; Най-старите човешки останки в Европа са открити в с. Оходен, както и най-древната култивирана пшеница; Изобретяването на колетовата система; Дунавската писменост или писменост „Българика“ е възникнала през VI-то хилядолетие пр.Хр. Според учени като Ръгли, Харман, Уин, Мерлини и

манската империи без съмнение има и своите стратегически измерения, но би било подмяна на историческата истина да се твърди, че геополитическите планове на Русия, доминиранат над онова велико чувство на съпричастност към страдащото на българския народ, която обхваща руското общество и се превръща в движеща сила на историческата мисия на Русия, да бъде защитник и покровител на поробените и утнетените православни братя. Именно тази предопределеност на Русия и нейният път в историята съпадат с мечтата на българския народ да възстанови своята държава. За тази свята

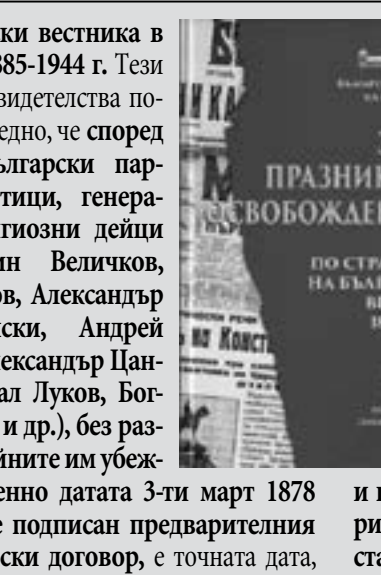
мечта бяха проливали кръвта си хайдутите, четниците, възрожденци, революционери, а в самата война и 15 000 опълченци. Докато предварителният Сан Стефански договор, изготвен от граф Николай Игнатиев и сключен на 19 февруари (по нов стил на 3-ти март) 1878 г., е голямата надежда за национално обединение, то подписаният на 13 юли същата година Берлински договор, (в отсъствие на българите), от 6 големи европейски сили, е най-безпорния символ на грубия интерес и откровената несправедливост.

От тогава сакралната дата 3-ти март се отбелязва като

Уважаеми читатели, Отмина националният празник 3-ти март, а с него и 143-годишнината от възкресението на България за държавен и обществен живот. Доколкото са дни занаярден обаче, и додето имаме сили, ние, в „Нова Зора“, няма да се уморим да защитаваме правдата за нравствения подвиг на братски руски народ, осъществил Великия ден за Освобождението на България. Благодарение на старанието на академик Иван Нюхновски, през 2019 г. излезе от печат в издателство „Захарий Стоянов“ сборникът „3-ти март, празникът на Освобождението“, който съдържа всички публикации по страниците на

20 български вестника в периода 1885-1944 г. Тези безценни свидетелства показват нагледно, че според всички български партии, политици, генерали и религиозни дейци (Константин Величков, Иван Гешов, Александър Стамболийски, Андрей Ляпчев, Александър Цанков, генерал Луков, Богдан Филев и др.), без разлика в идеите им убеждения, именно датата 3-ти март 1878 г., когато е подписан предварителният Санстефански договор, е точната дата,

и признателност, защото освен България, ти, над всичко, наравно с нея, поставяш и истината. Така са постъпва-

„от която започва реално най-величествената трансформация в живота на българския народ от 5-вековното иго към свобода и независимост. Тези свидетелства показват най-категорично, че когато истински български патриот, никакви идеини съображения и политическа конюнктурата не са в състояние да изкривят чувството ти за чест

и признателност, защото освен България, ти, над всичко, наравно с нея, поставяш и истината. Така са постъпва-

ли достойните синове на Отечеството през всичките години, от 1878 до 1989 г. Техният нравствен пример е най-неопровержимо доказателство за неуязвимостта на непреходните истини в живота на българския народ. И че пренаписването на историята, с което са се захванали в наши дни, соросиди и русофоби, е работа небъдна. „Не се гаси туй що не гасне“.

А към отрицателите на Санстефанския договор, към хулителите на великата и безкористна самопожертвователност на руския човек, неговият нравствен подвиг за освобождението на брата роб, бихме повторили култовата реплика на един литературен герой: „Жалки, нищожни хора!“

Още не изминали 10 години от Освободителната война и русофобите започват да тръбят, че „Временният Санстефански договор не може да се счита за начало на съвременна България“. Причината, според тях, е фактът, че „това

е договор за безсрочна окупация от страна на Русия т.е. опит османското върховенство (не робство, б.а.) да бъде заменено с руско владичество“. Друго нещо бил Берлинският договор, съгласно чл.22 на който руската окупация се намалявала от 2 години на 9 месеца. И тъй като разкъсването на българските земи на 5 части било договорено между Русия и Великобритания, то вината на освободителката Русия била безспорна.

И днес, в синхрон със санкциите към РФ, българските русофоби не закъсняха за пореден път да надигнат глава.

На стр. 3

3-ТИ МАРТ В БЪЛГАРСКАТА ПРЕСА

Румел ВОДЕНИЧАРОВ

Освободителната Руско-турска война (1877-1878 г.) бе следствие от световния протест срещу ужасните кланета и издевателства над българите в десетки селища след потушаването на Априлското въстание. Десетата война между Руската и Ос-

манската империи без съмнение има и своите стратегически измерения, но би било подмяна на историческата истина да се твърди, че геополитическите планове на Русия, доминиранат над онова велико чувство на съпричастност към страдащото на българския народ, която обхваща руското общество и се превръща в движеща сила на историческата мисия на Русия, да бъде защитник и покровител на поробените и утнетените православни братя. Именно тази предопределеност на Русия и нейният път в историята съпадат с мечтата на българския народ да възстанови своята държава. За тази свята

мечта бяха проливали кръвта си хайдутите, четници, възрожденци, революционери, а в самата война и 15 000 опълченци. Докато предварителният Сан Стефански договор, изготвен от граф Николай Игнатиев и сключен на 19 февруари (по нов стил на 3-ти март) 1878 г., е голямата надежда за национално обединение, то подписаният на 13 юли същата година Берлински договор, (в отсъствие на българите), от 6 големи европейски сили, е най-безпорния символ на грубия интерес и откровената несправедливост.

От тогава сакралната дата 3-ти март се отбелязва като

НА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ - С ЛЮБОВ!

лост на пращане на 7, 24 милиона години. Този артефакт опровергава досегашната теория, че човешката история започва в Африка. Предците на човека са тръгнали от Балканите преди 7,24 милиона години и в последствие са мигрирали в Африка. Тези изводи са потвърдени и от най-ранните следи на човешко пръстие и огромно по обем човешко обиталище в цяла Европа, установени в пещерите Козарника, Деветашката пещера и Темната дупка, които се явяват едни от най-важните праисторически обекта в Европа.

Фактът и Чудото на символното мислене и писмеността: Пещера Магурата (40 000 г. пр.Хр.), е древен научен и култов комплекс, праисторическа библиотека с 1031 символи и рисунки, които вече са систематизирани и свидетелстват за абстрактна мисъл. Те представяват първообразите на всички азбуки и руни от последващите епохи. Там се намира и най-старата карта на слънчевата система; Дунавската писменост или писменост „Българика“ е възникнала през VI-то хилядолетие пр.Хр. Според учени като Ръгли, Харман, Уин, Мерлини и

др., нашата балканска писменост предшества шумерските пиктограми и египетските йероглифи с около 2000 години. Фактът и Чудото на летоброенето и календара – VI-то хилядолетие пр.Хр. Създаден е древнобългарският календар, който е първият в света. Той е един от интелектуалните и културни върхове в древността, създаден от хората живели преди 7500-8000 години. С 12-годишния си цикъл, древнобългарският календар прилича на китайския, но е по-древен и е негов първоизточник. „Китайският календар се явява просто едно късно деформирано копие на българския слънчев календар“, по думите на писателя Борис Цветанов.

Фактът и Чудото на „Неолитната революция“, VI-то хилядолетие пр.Хр. Тогава възниква Първото уседнало население в Европа; Най-старите човешки останки в Европа са открити в с. Оходен, както и най-древната култивирана пшеница; Изобретяването на колетовата система; Дунавската писменост или писменост „Българика“ е възникнала през VI-то хилядолетие пр.Хр. Според учени като Ръгли, Харман, Уин, Мерлини и

лост на пращане на 7, 24 милиона години. Този артефакт опровергава досегашната теория, че човешката история започва в Африка. Предците на човека са тръгнали от Балканите преди 7,24 милиона години и в последствие са мигрирали в Африка. Тези изводи са потвърдени и от най-ранните следи на човешко пръстие и огромно по обем човешко обиталище в цяла Европа, установени в пещерите Козарника, Деветашката пещера и Темната дупка, които се явяват едни от най-важните праисторически обекта в Европа.

Фактът и Чудото на символното мислене и писмеността: Пещера Магурата (40 000 г. пр.Хр.), е древен научен и култов комплекс, праисторическа библиотека с 1031 символи и рисунки, които вече са систематизирани и свидетелстват за абстрактна мисъл. Те представяват първообразите на всички азбуки и руни от последващите епохи. Там се намира и най-старата карта на слънчевата система; Дунавската писменост или писменост „Българика“ е възникнала през VI-то хилядолетие пр.Хр. Според учени като Ръгли, Харман, Уин, Мерлини и

Единбургският университет в Англия; Най-ранния соларен символ – свастика е открита в Кърджали, Слатина (София), с. Оходен, с. Мурсалеево, в поречието на р. Струма, с. Алдимир, Деветашката пещера и в Северното причерноморие.

Фактът и Чудото на най-старите селища и градове. Появата на първата нефритена култура. – VII-мо хилядолетие пр.Хр. Това е хилядолетие по-рано от времето, когато житайците са започнали китавата обработка. Най-старите селища са открити в българските земи: с.м. Провадия-Солницата, Езерният град в Дуранкулак, с.м. Юнаците, с. Оходен, Пловдив, София (Слатина). На територията на днешна България са открити около 500 селищни могили от епохата на халколита (каменномедната епоха: 5000-3000 г. пр.Хр.). Това говори за гъста мрежа от селища през тази епоха. Такава гъстота не е открита в друга част на Европа.

На стр. 4

все още като такива се изучават надълбо и широко: Месопотамската, Египетската, на Елада, които възникват с две хилядолетия по-късно. Фактът и Чудото на металолееето на мед и злато – от началото на V-то хилядолетие пр.Хр. - м. Мечи кладенец (Ай Бунар); късната каменномедна епоха (4500-4200 г.пр.Хр.) от с.Полковник Таслаково, община Дулово и на др.места; Фактът и Чудото на най-старите селища и градове. Появата на първата нефритена култура. – VII-мо хилядолетие пр.Хр. Това е хилядолетие по-рано от времето, когато житайците са започнали китавата обработка. Най-старите селища са открити в българските земи: с.м. Провадия-Солницата, Езерният град в Дуранкулак, с.м. Юнаците, с. Оходен, Пловдив, София (Слатина). На територията на днешна България са открити около 500 селищни могили от епохата на халколита (каменномедната епоха: 5000-3000 г. пр.Хр.). Това говори за гъста мрежа от селища през тази епоха. Такава гъстота не е открита в друга част на Европа.

От стр. 4

След бившия президент Плевнелив и бившият зам.министър-председател Валери Симеонов, техен говорител стана евродепутатът на ГЕРБ бай Ганьо Йорданов (определението е на нашия сънародник Божидар Чеков от Франция). Получавайки прозрение, Евройорданов неотдавна заяви: „Нашите освободители съставиха много държави..... Датата 3-ти март не обединява, а разделя българския народ и все повече се превръща в празник на чуждопоклонниците у нас.“ След подобни изявления на български политици, опровергаването на предсказанията на Достоевски (1878 г.) за неблагодарността на доскоршните поданици на султана, става все по-трудна задача. И наистина, България зае окончателно ролята на „лъжливи оварчаре“ заставайки в две световни войни и след една Студена война, на страната на душманите на Русия.

За щастие българите са имали и други по-признателни водачи.

От 1888 г. 3-март започва да се празнува като Ден на Освобождението на България от османското владичество. Ето как орангът на народната партия „Мир“ описва празнуването на 20-годишнината от освобождението: „19 февруарий. Градовете в цялото Княжество са били богато декорирани, на всекъде са станали молебени, на които са при-

съставяли всички граждани без разлика на полъ и убеждения. ... Дни като 19-и Февруарий са редки в историята и българския народ чрез тържественото им празну-

Подписването на Санстефанския мирен договор.

ване дава най-блескавите доказателства за признателността си към ония, които са виновници за радостта му в такива случаи и за чувствата, които той всекога е хранел към Россия – великата покровителница и защитница на Славянството.“

Към 30-годишнината от Санстефанския договор, русофобите сякаш са оклюма-

ли. Година преди нея в София се открива паметника Цар Освободител. На тържеството пристига неговият син – Великият княз Владимир със семейството си. В-к „Мир“ от 1 септември 1907 г. описва така събитието: „От гарата до двореца великия княз биде живо акламиран със сваляне на шапки и викове „Ура“ ... Всичко живуеще в столицата бе излезло да засви-

детелствува своето чувство на дълбока признателност пред синът на оня царъ с велика славианска душа, който избърши великъ подвигъ, незаписан досега в историята на никои владетелъ на земното кълбо.“

За откриването на паметника пристига и легендарният ген. Столетов. „В 1 часа започнаха

да пристигат файтоните с руските генерали. Още със слизането си генералъ Столетовъ, подгипиращъ се на тояга, се отправи към любимците си опълченци, облечени в своята униформа и наредени войнишки с пушки в ръце.

Спре се, изледа ги продължително и следъ това ги поздравя. Опълченците отговориха дружно

НА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ - С ЛЮБОВ!

От стр. 3

Фактът и Чудото на познанието: Първият Златен век на познание е времето на първата човешка цивилизация – Варненската, със своите златни еталиони на линейни, числови и ъглови съотношения, които днес са залегнали в геометрията. Такива са: числото Пи, Фи, царски и нипурски лакътъ първите инструменти за навигация, землемество, астрономически наблюдения, корабоплаване и търговия.

Фактът и Чудото на медицината и хирургията – V-то хилядолетие пр.Хр. Хотнища свидетелства за осъществена трепанация на черепа, при която човекът е оживял. Археологическите находки от с.м. Юнаците говорят недовимизиаци за извършена ампутация на китка на жена, която е зараснала успешно.

Фактът и Чудото на тракийските достижения и Орфейската цивилизация. Това е най-старият и многоброен народ в Югоизточна Европа, прочут с това име 3200 г.пр.Хр. Това е единствената цивилизация не развила робовладчески общество, презирала и неприемала робството като човеш-

ка част и съдба. Те са: Първите металурзи на европейския континент; Производители на бира от преди три хилядолетия, които наричали британ; Създатели на най-старите европейски маски със сакрално значение - от глина, сребро или злато (V-то хилядолетие пр.Хр.), които по-късно гърците заимствали при театрални представления; Създатели на писменост и книги, на първото тайно мъжко общество, т.н. орфизъм, който се явява първата идеология, разпространявана чрез книги от Орфей и Музей; Книгите на Орфей са съществували 500 години преди Емилер. По времето на Платон, V в.пр.н.е. се е говорило за многото книги на Орфей. Но, днес, в българските учебници по История и цивилизации за тракийците продължава да се твърди, че били безписмен народ! Те са създатели на мистична култура и религия, вярвали са в безсмъртието; Гърците, техните най-близки съседи, широко присвоявали обичаи, вярвания, герои и култура и ги представят за собствени такива. Книгите са изгорени, светилнищата - срутели, Орфей – убит. Ние унаследяваме 150 000 тракийски мо-

гилни, издигнати в продължение на 3,5 хилядолетия, десетки пищни златни съкровища, душевност и култура закодирани върху камък, глина, злато и сребро, шевци, носии и езически обичаи.

Фактът и Чудото на духа и песента. Голяма и културна Франция е създала 8000 народни песни, голяма и могъща Германия е създала 50 000 народни песни, а разкъсана и поробвана България е създала 300 000 народни песни (само написаните). Това е най-големият нетленен паметник, който българският народ е издигнал в чест на Орфей. Това е генетичното наследство на неговото дело.

Фактът и Чудото на най-значимия символ за стремеж към Свобода. Траките, наречени българци, дават на света най-великия символ на стремежа към Свобода в световен мащаб – това е личността на Спартак и неговото въстание на робите: „Свят без роб, за свят на свободни хора!“ През следващите векове неговата идея и пример остава жива и съхранена в историческата памет на хората, народите и републиките.

Панонска, Дунавска, Алцековска и Куберова. „Българската държава на духа се простира от Балтийско море до Тихи океан и от Северния ледовит океан до Индийския“, - заключава Акад. Д. Лихачов.

Фактът и Чудото на най-старата европейска държава, която не е сменила името си през вековете.

Фактът на формиране на някои европейски държави и столици, според официалната датировка: България – 681; Англия – 827 г.; Франция – 843 г.; Отделеното от Кара Булгар княжество Киевска Рус – 882 г.; Полша – 960 г.; Швеция – нач.на XI в.; Албания – 1190 г.; Сърбия (кралство Рашка) – 1217 г.; Швейцария – 1291 г.; Столицата на България е Плиска от 681 до 893 г. - това е един от най-големите и богати градове в Европа и света. Гигантски град, разположен на площ от 24 кв.км. По същото време Цариград е с площ 16 кв.км, Рим – 11 кв.км, Багдат – 7,5 кв.км, Париж – 4 кв.км. Първо датирано споменаване на Москва е от 1147 г.; на Берлин от 1251 г.; а Ню Йорк е основан през 1624 г. като търговски пункт на колонисти.

Фактът и Чудото на разсеяването на българите в Азия, за преселението им в Кавказ от далечните планини на Памир и Хиндукуш. В Европа държавните обединения на българите са 7: Кубратова, Кавказка, Волжска,

Следва

В БЪЛГАРСКАТА ПРЕСА

на поздравя му. Постаю още малко, разговори се съ някои от техъ и се отправи към другата група опълченци. Поздравя също и техъ и дълго ги гледа. Трудно му беше секашъ да откъсне погледа си отъ милата гледка на старите негови другари, ветерани на освобождението на България. Силно развълнуванъ, той съ бавни крачки се отегли и отиде при своите другари.“

„Великото дело на освобождението на българския народ е дело на самопожертвуването и на християнското великодушие, на което са способни само великите сърца... - пише в-к „Мир“ - Българският народъ по силата на своето политическо състояние има не нужда от чувства и помощ да възроди своите естествени и нравствени сили, да повдигне своя духъ.... Истина, мнозина народни синове се опитаха да поведат народа си към един свободенъ животъ, да развият неговите изтощени сили и енергия, посредством която да достигнат до заветната си мечта-освобождението на България. Обаче всички техни усилия пропаднаха...“

Ужасите, зверствата и убийствата над българите повдигнаха буря по цяла Европа. Филантропи, учени и политици из-

казаха своето възмущение, но никой те не повдигнаха мисълъ за една реална помощ. Правителствата на християнска Европа не сториха нищо за да облекчатъ участието на страждующите се, а се заговолчиха съ една анкета на всички турски зверства. Ала не така постъпи Русия. Покръпена от ужасите, нейната велика душа заговори чрезъ сълзите на великия царъ-баща: „Аз обичамъ мира и желая да се свърши всичко с миролюбие.... ако не, тогава ние ще призвемъ на нашия помощъ Бога, ще тръгнемъ напредъ и ще изпълнимъ дължността си.“

Тези знаменателни думи, изказани от царя на българската депутация, бяха началото на нашето освобождение.

И днес свободна България съ пълно съзнание на своя дълъгъ дава даръ и изразъ на признателностъ, като въздига всенароденъ веченъ споменъ в единъ паметникъ за Царя-освободителя. Съ него неразривните връзки, които свързватъ българския народъ с неговите освободители добиватъ още единъ изразъ на искрена признателностъ, която българина свързва съ култа на великия царъ-освободителъ за да изрази по-добре не само своето патриотично чувство, но и да даде идеаленъ

образъ на тия сили, които го водятъ къмъ висшето му назначение.“

Кулминация на празнуването на 3-ти март преди войните за национално обединение е 30-годишнината от освобождението на България. Общонародното честване се подготвя от специален за целта комитет. Комисията натоварена от Комитета по отпразнуването подготвя луксозно изработен адрес, който е връчен на руския цар (Николай II, б.а.) Между другото в него се казва: „Млада България, на която великата душа на славния Царь-Освободителъ, скъса робските вериги и подари и божествена свобода, от която днес тя сладко се наслаждава, и ще чествува на знаменития дата 19-и февруарий т.г. тридесетогодишнината от своето освобождение – Санстефанска България.“

Великия Царь-Освободителъ, воденъ от милосердието, подиренъ на правдата, извърши най-великото дело в световната история, даде най-великото и неизмеримо благо на българския народъ - свободата.“

(в-к „Дневник, 10 февруарий 1908 г.)

Всички вестници отбеляз-

ват блестящия начин по който е отпразнувана 30-годишнината на 3 март (19 февруарий). Ето какво пише органа на Демократическата партия „Праворець“: „Тихо предпролетно утрово. Като никога деня е чудесенъ. Столицата осъмна въ празниченъ видъ. Многобройни триколовори знамена красяха улиците по целото имъ протежение. Още от 7 часа улиците почнаха да се пълнят с народъ, празнично облеченъ и съ непритворна веселостъ на лице. В 8 часа площада около църквата „Св. Кралъ“, булевардъ „Дондуков“, ул. „Търговска“ и др. бяха вече буквално натъпкани от народъ. В църквата „Св.Кралъ“ се отслужи молебен, след който многобройния народъ се раздвижи. На чело на шествието отделенията носеха български и руски знамена, а учениците от гимназиите – китки цветя.“

Шествието се спре при паметника, около който при възторжено „ура“ се нареди по отделения от Комитета ред. В 10.30 часа почна молебенътъ. После държа речъ професоръ Цоневъ. В речта си той изтъкна заслугите на братския руски на-

родъ и Царя-Освободителя за освобождението на България. След полагане на венците шествието на чело с музиката и съ непрестанно „ура“ потегли за паметника на Васил Левски. Той подобно на паметника на „Царя Освободителя“ бе обикан с цветя. От тук шествието се отправи къмъ руското агентство. Музиката свиреше „Боже Царя храни“, а народътъ непрестанно целеше въздуха с възторжените си „ура“. Членовете на Комитета бяха поканени въ агентството, където имъ бяха предложени по чаши шампанско. След това множеството се отправи за двореца. Пред двореца знамената се поклониха и множеството се спре. На един от прозорците се показа Престолонаследника княз Борис. Той бе посрещнат от мъжци „ура“. На това той отговори съ „Да живее България!“ Нови оглушителни „ура“. Музиката засвири „Шуми Марица“.

Следобед свиреха военни музиканти пред паметника Царь-Освободителъ и в градската градина. Вечерта въ Военния клубъ се даде банкет на опълченците, а по-късно се даде тържествено представление в Народния театър.“

ПРОБЛЯСЪЩИ ПОРОБИТЕЛИ И... ОСВОБОДИТЕЛИ

След края на войната и „освобождението“ на Македония, сръбските власти въвеждат режим на терор, за да сръбизират местното население. Недоволството и съпротивата водят до две въстания - Тиквешкото, през юни 1913 г., и Охридско-Дебърското, през септември същата година. Жертвите са хиляди, нека само да спомена, че 40 селяни бяха убити във Ваташа. През 1915 г. България се присъединява на страната на Централните сили в Първата световна война. Ноември 1915 г. „окупаторът“ генерал Климент Бояджиев, от стар охридски род, влиза в Охрид начело на българската армия. Рамо до рамо с него са Петър Чаулев, един от водачите на Охридското въстание, Ангел Узунов (брат на войводата Христо Узунов) и други патриоти. Радостта е краткотрайна - до 1918 г. С края на Първата световна война и Версайския договор, територията на днешна Република Македония става част от Кралството на сърби, хървати и словенци. Репресии-

Посрещане на българските войски в Битоля на 20 април 1914 г.

те в т. нар. Южна Сърбия са безпрецедентни, непокорните се избиват и всички, без изключение, в края на фамилията имат дължина да добавят - ИЧ. Чер-

цветя, песни и тържества. Охридското село Велгощи е известно с отлеждането на черешите. Когато българската армия влезе във Велгощи, момичетата украсиха войниците с цветя. Хубаво, но цветята не стигнаха, затова момичетата скършиха клонки от цъфналите череша. И до днес остава шегата: „Защо черешите не са родили във Велгощи?“ Още един момент - заедно с българските административни власти през 1941 г. Кирил Пърличев, синът на Григор Пърличев, се завръща в родния Охрид. Под негово ръководство (той е директор на Охридския музей) е открита гробницата на Климент Охридски. През 1944 г. обаче, новите власти, по заповед на Светозар Вукманович-Темпо изчисляват, че в Македония има много българи и, че те трябва да бъдат ликвидирани като антидържавни елементи. През януари 1945 г., в т. нар. Македонска Кървава Коледа, бяха избвършени масови убийства в Куманово, Велес и други места. И за да е всичко законно, смъртния присъди се произнасят посмъртно. Нека завърша с древното изречение: „Историята се пише от победителите“ и с мисълта на Николо Макиавели: „Тези, които печелят, незабавно как живеят, никога не се срамуват от това.“

СВЕТОВНИТЕ КОНФЛИКТИ ДНЕС КАТО БОРБА МЕЖДУ ИЗТОКА И ЗАПАДА

Панко АНЧЕВ

Навлзването на капитализма в края на XIX и началото на XX век в своя последен етап, наречен от В. И. Ленин „империализъм“, както и изобретяването на ядреното оръжие в средата на XX век, рязко промениха говоренето и оценките на политическите и геополитическите явления и събития. Но анализаторите пропускат (от небрежност, незнание и неумение или съзнателно и целенасочено) да търсят и намират истинските, а не мнимите причини, които ги поражат. Изтъкват се идеологически, икономически, имперски, нравствени, психологически причини, свързани с характеристиките на държавници и политици, и какви ли не още, но до същността и реалния им произход не се достига. Очевидно така е по-лесно да се обяснява глобалният свят. Либерализмът не изпитва необходимост и дори изобщо не допуска обяснението на глобалния свят, за да не се види

всичкото човешко знание, за да се превърне то в универсален ключ към катинарите на неизвестното. И с този ключ да се отварят тайните на историята, настоящето и бъдещето.

Международните дела и конфликти са човешки дейности; те биват предизвиквани от човещи и е нормално да бъдат разрешавани от тях. Но не винаги човешките са причините за появата им. Ако човек беше действително толкова силен и всемогъщ – повече дори от Бога, както го представя Ренесансът, то нямаше ли да бъде безсмъртен и вечен? Но той не е, и силата му е ограничена. Дори и в световните дела онова, което той е способен да причинява, е сведено до локални конфликти, словесни престрелки, кратковременни войни.

Във всичко останало той може само да бъде възплъщение на друга воля и разум, на причини, чийто обем не може да се измери и изчисли.

Следователно други са причините и ние, които претендираме, че ги анализираме, за да

намерим изход от непрестанно създаващите се напрежения, сме длъжни да ги открием, формулираме, обясним и винаги да се съобразяваме с тях.

Разломната бездна „Изток“ и „Запад“

Човек няма склонност да приема наследство, завещано от най-дълбока древност. Счита се, че дългото време е прекъсвало връзките, наложило е отпечатъци от множество различни родове и наследници, и че до наши дни практически нищо не е останало от тази древност. Освен, разбира се, историческият опит, културните паметници

литическа мъгла, за да не личи върху картата. Така е по-лесно да се търсят човешките, т.е. политическите и идеологическите причини за световните конфликти.

А разделението е от дълбоката древност, почти от времето, когато светът е бил създаден и населен с хора. И не по тяхна воля и желание. Когато са го усетили, после са го видели и дори приели с инстинктите си като естествено и че условията за съществуване в тези два свята за различни, те са устроили живота си съобразно него. Често някои са рискували да унищожат единия полюс, за

да остане другият победител и господар на света. Ако случайно са успявали, то успехът е бил кратък и дори за машаба на историята, мимолетен.

Тези два свята винаги са били в противостоене и в открити или прикрити войни. Дори и когато държавите и народите им са живеели в мир и разбирателство. Мирът е бил благодарение на усилията им, но между тях винаги е телеса скрита и невидима враждебност и непримиримост. Малко е било нужно, за да се разпали отново враждата и да се види, че причините за нея са повече отколкото основанията за разбирателство и съгласие.

Ще попита човек: това не е ли исторически парадокс? Отговорът е: не, не е!

Полюси на противостоенето

Модерната епоха заличи в някаква степен различията в бита между двата полюса. Общо взето хората живеят по един и същ начин и на Изток, и на Запад. Но това е само привидно и никакви технологии не са в състоя-

ние да примирят различията в начина на живот, но най-вече в начина на мислене и говорене, на възприемане на живота и в нравствените ценности и критериите за добро и зло, красиво и грозно, възвишено и низко. Защото същностните различия са родилни и расови белези, които са неизменни, дълбоки и принципни.

През Седновековието този разлом се е проявил най-отчетливо и е бил назван с истинското му име. Разделянето на Римската империя на две половини – Източна и Западна, а по-късно и обособяването на две християнски църкви върху нейната първоначална територия, са двата безспорни знака за наличието на глобален проблем, който не може да се разреши. Но и че е необходимо да не се пренебрегва и да не се изграждат системни образувания чрез незачитането му. Римската империя се разпада не само защото е било невъзможно да бъде управлявана в целия ѝ машаб и териториална безконечност и необхватност, но преди всичко заради неразрешимите претенции и вражди на двата ѝ полюса един към друг. Тези два полюса, още докато са в общите граници на единната империя, се устройват по различен начин, по различен начин разбират властта и нейното приложение върху териториите и народите, които ги населяват.

Това проличава в конфликта между Източната и Западната Църква, който е породен от невъзможността двата полюса да се доближат, камо ли да се съединят и обединят, и да имат обща власт. Те не могат дори да мислят по един и същ начин; отношението им към Бога е различно, макар че изповядват една и съща вяра и религия. Затова и Западна Църква пристъпва догмата и изопачава Христово учение. Западът се поставя над Господ и пренебрегва онова, което Той завещава на хората, за да го следват заедно. Изтокът не прощава подобни грехове. През 1054 г. Изтокът обявява великата схизма със Запада, заради тези именно опити да се опорочи вярата и се придаде на Господа човешките измерения, които той няма, но чрез които папата получава правото да се равнява на Неговото величие.

Там, на Запада по-късно се извършва и реформацията, която е неговият практически отказ от християнство.

Вярно е, че всичко това осигу-

Петко ПЕТКОВ

Борбата с пандемията на „китайския“ коронавирус и неговите британски, южноафрикански и бразилски мутации, навлезе в петата си, решаваща фаза. Според някои това е фазата на масовата ваксинация, а според други – на организиран хаос. Така през 1994 г. беше наречъл системата на игра на българския национален отбор по футбол покойният холандски футболист и треньор Йохан Кройф. Хаосът, обаче, ни донесе четвърто място на СПФ по времето на „Американското лято“. Но повторението, особено на хаоса, никога не е равно на оригинала. Напротив, резултатът може да е напълно противоположен. А пък хаосът в здравеопазването, който е запазна марка на ГЕРБ, е направо вреден за здравето на нацията.

След като лично премиерът Борисов и шефът на Държавната агенция по лекарствата Богданов се похвалиха, че страната ни ще бъде залята с 18 млн. дози ваксини на Pfizer/BioNTech, Moderna

КОРИДОРИ „ЗА ЗЕЛЕН ХАЙВЕР“?

„Всичко се развиваше добре, когато във войната се намеси Генералният щаб“.
(Ярослав Хашек, „Приключенията на добрия войник Швейк през световната война“)

и AstraZeneca,

за да не стане зян „мам риалъм“

беше разпоредено да се ваксинират всички желеащи. Формата за реализация на поредното хрумване на „иофьора на държава“ беше наречена „зелени коридори“. По тях, паралелно с ваксинирането на най-рисковите групи от първите четири фази на ваксинационния план, трябваше

разваля. Изведнъж от ръководството на AstraZeneca уведомиха ЕК, че ще доставят само половината от договорените за ЕС количества от ваксината. Това, естествено, се отрази и на доставките за България. Гневните изблици на премиера Борисов и неговия здравен министър Ангелов, предназначени за вътрешна, предизборна употреба, изобщо не трогнаха вероломните производители на ваксини.

са виновни за дефицита на ваксини, а не политиките, които им купиха

„котка в чувал“,

предплащайки още неизведени ваксини. Точно както по-рано предплащиха несъществуващите още американски изстребители F-16 Block 70. Някои общопрактикуващи лекари, които бяха натоварени с ваксинацията на своите пациенти и

да получат първата доза от ваксината на AstraZeneca мераклиите за имунизация от нерисковите групи. Понеже правителството беше поръчало 4,5 млн. дози от британско-шведската ваксина, „желеаците“ нямаха избор. Но, както се казва, онова, което мишката намисли, котката го

И се започна едно ходене по мъките, при което въпросните „зелени коридори“ ту се отваряха, ту се затваряха „временно“, поради липса на ваксини. Хората от опашките пред ваксинационните центрове ругаеха медиците, сякаш те

тези от ново разкритите „зелени коридори“, получиха по един, вместо по пет флакона от ваксината на AstraZeneca, а други не видяха и толкова. И точно когато на 1 март бяха отворени ресторантите и кръчмите, „зелените коридори“ бяха затворени, докато пристигнат дос-

СВЕТОВНИТЕ КОНФЛИКТИ ДНЕС...

рява на Запада време и възможности да развие силна икономика, технически да напредне доста и да осигури повече материални блага за хората. Създава се впечатлението, че Западът умно и успешно е „поправил“ християнството и е отворил пред човека огромни възможности да се развива и да навлиза дълбоко в познанието за природата и света.

Но Бог игва от Изток, а на Запад е сатаната.

Православието, дори и в резултат от ликвидирането на Византия, когато под съмнение е поставено съществуването на неговите носители, намира верния изход и прехвърля центъра на свята Църква от Цариград в Киевска Русия.

От тук насетне войната между Запада и Изтока се обръна срещу Русия, както преди беше срещу Византия.

Появата на Русия, която бързо укрепва и се разширява със заселването на огромни

територии особено в Азия и Сибир, попречва на изконните амбиции на Запада да покори целия свят и да установи своя върховна власт.

Модерната епоха изостря тези взаимоотношения, придава им империалистически характер. Усъвършенстването на военните средства, както и въздигането на икономиката и приложението на нови технически средства и технологии установява нов световен ред. Поради това че Западът е по-напред от останалите в икономическо и военно отношение, неговата доминираща роля в геополитическите отношения. Но той осъзнава, че е невъзможно да наложи пълен контрол върху цялото човечество докато Изтокът е силен и непобедим; а такъв контрол означава победа в пряк военен конфликт, който е още по-малко възможен. Това не значи, че войната практически е приключила и Изтокът и Западът ще живеят от тук насетне в мир и раз-

бирателство. Напротив, тя още повече се е ожесточила и изострила именно заради невъзможността да се води в открит сблъсък и да се сложи веднъж завинаги край.

Лъже се този, който вярва, че сега е друго време и всичко толкова се променило, че „Изток“ и „Запад“ са категории с друг смисъл и съдържание.

В модерната епоха, особено в наше време,

противоречията между православието и западната християнска общност

се представят като конфликт между прогреса и реакционния консерватизъм, като прогресът очевидно е на Запад, а регресът и деспотизмът – на Изток. Но това не бива да прикрива истинската им същност. Защото нито т.нар. „прогрес“ и рационализъм, и либерализъм в западните държави, са добродетели и морални ценности, нито Русия и пра-

вославието са носители на някакви пороци и грехове, които пречат на развитието и свободата на личността. Още по-малко редно е да вярваме, че първите са миролюбиви, а вторите насилници и човечененавистници. Това нито историята на народите, нито историята на техните култури го потвърждават. Защото просто не е вярно. Но пък изважда на показ едно от оръжията, с които си служи Западът.

Западът (днес са това за западноевропейските държави и САЩ) никога не е възприемал и признавал Изтока за свой съюзник, понеже не му е равен по природа и дух. При такова отношение как да се поддържа приятелско съжителство, нормален диалог, взаимно уважение? Настанилост се по-рано от всички в модерната епоха Запад смята Изтока за свой придатък, който е длъжен да му служи и да му се подчинява.

Но силата на един обществено организъм не е само в ма-

териалните блага и икономическите възможности, които притежава и, с които провежда повече от всички останали. Не е и в оръжията за война и потискане. Не тази сила определя значимостта на народите и не тя им дава правото да се чувстват господари. Това би следвало да е очевидно за всеки – особено за кълнящите се в либералните идеи и идеите на хуманизма и просвещението. Защото как проповядваш равенство и свобода, а се поставяш над равенството и свободата, и раздаваш права и свободи по свое усмотрение?

Да, нищо не се е променило!

Светът си е същият, какъвто е бил в самото си начало. И конфликтите са същите! Макар че Западът усия да разбие единството на Изтока, внушавайки самочувствие и съзнание за значимост у редица народи, които крепяха това единство: неправославните (но и православните) славяни, съседните на Русия, дълго време влизащи в състава на

На стр. 8

КОРИДОРИ „ЗА ЗЕЛЕН ХАЙВЕР“?

нашето, или многократно по-голямо. Такива са: Китай, с неговите 1,4 млрд. души, от които са починали 4 636 човека; Виетнам, който има към 90 млн. население, но едва 2472 заразени и 35 починали; Беларус с 289 136 заразени и 1993 починали; Гърция с 10 млн. население, 19 2270 заразени и 6534 починали от коронавируса; Израел с 5779

починали; Швейцария с 10 005 починали; Сърбия с 466 885 заразени и 4157 починали; Австрия с 46 2769 заразени и 8605 починали; Словакия с 311 002 заразени и 7388 починали; Дания с 212 224 заразени и 2367 починали; Хърватия с 243 458 заразени и 5548 починали; Словения със 191 056 заразени и 3863 починали. Да не говорим

за Албания, която има 107 931 заразени и 1816 починали, за Северна Македония с нейните 103 746 заразени и 3151 починали от коронавируса, Черна гора със 76 283 заразени и 1015 починали, Норвегия със 72 026 заразени и 623 починали, Финландия с 58645 заразени и 755 починали, за Куба с 50 590 заразени и 324 починали, Кипър

с 35 009 заразени и 231 починали или Исландия с 6055 заразени и 29 починали. Дори Никарагуа и Венецуела са далеч по-успешни в борбата с пандемията от България. А критикуваната за пасивност Швеция има малко повече жертви -12 882. И в същия ден, когато у нас бе поставен рекорд по зараемост и смъртност за 2021 г. от 2588 души при 117 починали, в скандинавската страна заразените достигнаха 669 113 души, а починалите нараснаха за едно денонощие само с 37 души, достигайки 12 882. Къде е по-ефективна борбата с коронавируса? В Швеция или у нас? Страни като Унгария, Словакия, Словения и Израел не робуват на евроатлантизма, а се запасава и със западни, и с руски и китайски ваксини. Докато нашите ръководители просят западни ваксини назаем, въпреки всички съмнения в тяхната ефективност и безопасност. Понеже ЕМА не била одобрила руската вакцина „Спутник V“.

Няма по-сляп от този, който не иска да види и по-глух от този, който не иска да чуе!

СВЕТОВНИТЕ КОНФЛИКТИ ДНЕС...

От стр. 7
Руската империя и СССР, богатите с петролни залежи и други. Това е най-обикновено ръфане на жива плът за обезсилване на Изтока и намаляване на неговото геополитическо влияние.

Най-жестокият и коварен удар на Запада върху Изтока е опорочаването на славянството и неговото откъсване от тялото и съзнанието на Изтока чрез внушения за промяна на цивилизационния му избор и геополитическо преориентиране към „по-могъщата цивилизация“. Там му се предлага „светло бъдеще“. Но светлото бъдеще е заличаване на цивилизационното му съзнание изобщо

и превръщането му изключително бързо за Запада.

Все пак не губя надежди и дори съм убеден, че

това не е говека,

макар да е доста съмнително дали изобщо славянството днес се изживява и осъзнава като общност, призвана, като част по кръв, вяра и дух от Изтока, да промени света. Славянските държави, чрез техните управници, се кънтат пред Запада във вяроност и в ненавист към Изтока и Русия. Обаче Западът е пренебрежителен към тях и ги използва в политическите си интриги за поддръжане на смут и вътрешно напрежение вътре, в границите на православно-славян-

ската цивилизация. Той поощрява и подсилва у тях русофобията, за да дразни Русия и й изпраща тревожни сигнали за висият над нея опасности от най-различен характер. Политиката и политическите интереси днес се представят като по-силни и надделяващи над родовите и цивилизационните чувства и съзнанието за изконна принадлежност към общ родов произход. Идеолозите на Запада успяха да внушат на много народи, че за тях по-важно е да бъдат политически и идеологически независими извън и против традициите и родовата памет. Особено опасно и гибелно е внушението, че разедини

славянските народи – най-напред на православни и неправославни, а после като приятели и врагове на Русия с цел да приемат, че принадлежат на Запада, а не на Изтока, им осигурява светло бъдеще и авторитет в геополитиката. Това разделение дори не прави Запада по-силен от Изтока. То само задълбочава конфликтите и подклажда опасно напрежение в целия свят. Още повече че в цялата тази хилядолетна история, която тук накратко проследявам, почти всички те конфликти и стълкновения биват предизвиквани и започват от Запада.

Това са реалностите, от които произтичат световните

конфликти, противоборства и войни. Те обясняват защо е такова състоянието на света и човечеството.

В тези реалности българският свят е длъжен да знае своето място и да не се подлага на съблазни и изкушения, които го обръщат срещу себе си, вредят му и го обричат на непреодолими икономически и геополитически трудности. Те му причиняват нравствени терзания. А вътре, в българския свят, произвеждат прекарлено много пошлость, заблуди, лъжи, унижения, които един ден просто ще го изхвърлят от историята.

Ако, разбира се, не се осъзнае и съвземе.

фирма.

Същото може да направите и чрез пощенски запис за избрани от вас срок на адрес: София 1377, ул. „Ливротска“ 3, за Минчо Мънчев Минчев. Особено е важно да бъде изписан адреса и името на получателя, както и телефон за обратна връзка.

Допълнителна информация може да получите на тел. 02 985 23 05; 02 985 23 07, както и на мобилни телефони: 0879 140 122 и 0894 66 49 00.

МАРИН ДРИНОВ И НОВА БЪЛГАРИЯ

Боян АНГЕЛОВ

Продължение от брой 9

Марин Дринов създава и „Периодическо списание“, спечелило за кратко време заслужен респект сред патриотичната интелигенция и сред научните среди в Европа. През това списание панаяорският учен утвърждава идеята си за новобългарски книжовен език, който обхваща в единно цяло многобройните народни говори, разпръснати из долините и планините на Мизия, Тракия и Македония – неразделни части от целокупна България. В това негово азбуке съзира нетленната прелест на старобългарските славослови, създадени от Светите седмочисленици и от техните просветлени следовници. Дринов цени високо значимостта на българските читалища като книжовни средоточия, хранителници за народността, фолклор и училища за патриотизъм. В обръщението си към българската интелигенция интуитивно изгражда национална доктрина, превърнала се в кауза на живота му. Уверен е, че „човек не живее на този свят само за себе си, но като разумно и нравствено същество трябва да се грижи и за общото добро, а първо и първо за доброто на народа си.“

Панаяорският учен приема максимата за езика като първа и най-значима нравствена сила, която превръща човека от индивидуалност в част от еднородната обществена съвкупност, наречена нация. Дринов е ерудиран лингвист и за него българският език представлява главен фундамент от строежа на национална доктрина, която единствена би могла да изравни Отецеството с постигнатото от напредналите европейски държави. В Панаяорие той има достойни учители и те му дават нация със славна история. Даскал Йордан Ненов запознава българския език от ръкописни листове, съдържащи основни граматически изисквания. Същата ръкописна граматика

ползват и заместниците му Марин Дринов и Нешо Бончев. През годините на учение в Киев и Москва панаяорският историк усвоява основните европейски езици, ала грижата за създаване на новобългарска писменост и книжовност става не по-маловажна от усилията му да освети действителната отечествена история. Почти едновременно с отпечатването на „Писмо до българските читалища“ Марин Дринов публикува статията „За новобългарското азбуке“ („Периодическо списание“, кн.2/1870). Тя започва с думите: „Една от най-главните грижи на „Българското книжовно Дружество“ ще да е изуча-

генди и гатанки. Ще се поощряват изследванията, които конструират общите закони, формулиращи екзистенцията на говоримия и писмен език, основан върху постаментата на народната реч.“

Марин Дринов е категоричен в твърдението си, че най-видните български писатели и интелектуалци трябва да се обединят около тези изисквания, без да влизат в излишни спорове и препирни, защото нашето езиковедие е наука почти непозната и съвсем неразвита, а споровете биха довели до безполезна и дори до вредни противостояния с непредвидим край. А какво всъщност е необходи-

живота си. Марин Дринов става един от най-дейните радетели на Славянските комитети в Русия. Дарява и събира хиляди рубли за Освободителната руско-турска война, а след избухването ѝ застава като доброволец в Походната канцелария на действащата армия. Избран за вицегубернатор на София, категорично заявява, че тя трябва да бъде новата столица на Княжество България, защото е в центъра на българските земи.

Марин Дринов получава заповедта за назначение като вицегубернатор на 23 декември 1877 г. Оттогава започва и офи-

Временното руско управление на България след Освобождението, от ляво надясно: управляващ съдебните дела Сергей Лукиянов, секретар на канцеларията генерал-майор Михаил Домонтович, управляващ отдел митници Александър Тухолка, императорски комисар Генерал княз Александър Дондуков-Корсаков (седнал в центъра), управляващ просвещението и духовните дела проф. Марин Дринов, управляващ вътрешните дела генерал-майор Пьотр Грессер, управляващ финансовите дела Константин Бух, управляващ военните дела генерал-майор Василий Золотарев, Пловдив, март 1878 г.

нието на български език, най-първата ни национална опора. Тази грижа възлага на Дружеството колкото важността на този предмет и богатият научен интерес, който се съвържа в него, толкова и да спомогне за изработване един общ книжовен език...“

Според Дринов две са главните изисквания за създаване на общ писмен език и те се заключават в приемането на еднакъв правопис и в създаването на еднакъв строй на българската реч. Преди да направи тези констатации, основателят на Книжовното дружество уверява читателите, че то няма да предприема никакви изкуствени мерки, да изнамерва нови думи и нови граматични правила. Основната задача ще бъде събирането на изгубените през вековете богатства на народния български език, за да може да ги употребава. Книжовното дружество и неговото „Периодическо списание“ ще се стараят да издирват и издават народни песни, приказки, умотворения, пословици, ле-

циалната му съвместна дейност с Пьотър Алабин, когото боготворят заради българолюбивото и искреното му славянофилство. Всъщност те се познават от Московския славянски комитет и от съвместната дейност в Походната канцелария, но вече имат общата задача да превърнат централния град на тази част от България в нейна столица. Възстановяването на разрушените от войната селища в бившия Софийски сандажак, подобряване жизненото равнище на мирните жители и оказване помощ на болните и ранени бойци са приоритетните задачи, стоящи пред Алабин и Дринов. До юни 1879 г. българският професор обикаля целия бивш Софийски сандажак и вижда за каква радост населението посреща своите освободители. Посещава разграбените и по чудо оцелели църкви и манастири, прави описи на църковната утвар и богослужебните книги, разговаря със свещеници и монаси за нуждите им, записва народни песни и умотворения, прави огледи на училищни стра-

ди. Идея на панаяорския учен е в София да бъде открита народна публична библиотека с безплатен достъп до книги и периодика, предимно на български и руски езици. Мечтата България да притежава своя библиотека става реалност на 28 ноември 1878 г., когато Дринов вече е началник на Отдела за образованието и духовните дела. Постепенно към библиотеката се създава и читателско общество, чиито членове могат да взимат книги за домашен прочит, а шест месеца по-късно (на 5 юни 1879 г.) Императорският комисариат утвърждава доклада на Марин Дринов за учредяване на държавна институция с името Българска народна библиотека. Одобрен е и бюджет от 25 000 франка, от които 14 200 са за годишните възнаграждения на един библиотекар, двама негови помощници, охранител и прислуга. За закупуване на нови книги се отделил 8000 франка; за отопление, осветление и ремонт – 2000; за канцеларски разходи – 800 франка.

Санстефанският мирен договор, подписан на 3 март 1878 г. узаконява съществуването на автономно Княжество, което има право да разполага със земска войска. Тя се състои от 21 пехотни дружини, 8 артилерийски батареи, конница и сапьорни части. Общият им брой е 21 000 военни, а гръбнак на новата българска армия са обявяните си слава опълченски дружини. Като вицегубернатор на София, Марин Дринов е горд, че храбрите от Трета опълченска дружина са разквартирувани в гр. Радомир и продължават да охраняват символа на българското освобождение – Самарското знаме.

След смъртта на княз Черкасски Временното руско управление започва да се нарича Имперски комисариат, повелен на княз Александър Дондуков-Корсаков (1820-1893), прославен герой от Кримската война, генерал-губернатор на Киевска губерния, а през Руско-турската война последователно е командир на 13-и армейски корпус и на Източния отряд от Дунавската армия. От 20 май до 10 октомври 1878 г. Имперският комисариат се установява в Пловдив, а след това се мести в София.

Руските власти са наясно, че предарителният Санстефански мирен договор не е окончателен и останалите европейски държави ще направят всичко възможно за неговата ревизия.

На стр. 10

„НОВИЯТ СВЯТ“ НА ИЗВРАЩЕНЦИТЕ КАТО

Олга Четверикова

Продължение от брой 8

Джандърът трябва да се определя според личния избор на човека, който може да се мени в зависимост от влечението – това и започва да се нарича „*джендърна идентичност*“ (англ. *performance*).

Всички тези теории лежат в основата на проекта за **потопана световна сексуална революция, насочена към „отпущване“ на човека от неговия пол,**

въпреки че в зависимост от пътя за неговата реализация поддръжниците му могат да се разделят на две групи. Едната се застъпва за скрито разру-

шаване на културния и социалния порядък, основани на разделението по полов признак, докато другата избира максималисткия вариант, отричащ самата физическа природа на половото разделение, и се бори за пълна сексуална анархия.

Друга писателка извращенка, Моник Уитинг, представителка на радикалното крило на лесбийското движение и автор на модната теория *Straight* (което значи „сексуално правилен“), твърди че не съществуват нито мъже, нито жени. Тя нарича тези категории „*езикови хитрости*“, с помощта на които е устроено цялото хетеросексуално общество, и призовава да се освободим и да изобретим нов език и нова граматика, като заменим всички думи, свързани с пола (майка, баща, мъж, жена), с нови, „*джендър неутрални*“. Още един куизър философ, Жак Дерид, обобщава своите размисли така: „А защо да не измислим нещо друго, друго тяло? Друга история? Друга интерпретация?“. В резултат, именно това добре сплетено куизър течение

успява да утвърди понятията „*джендър*“ и „*джендърна идентичност*“ не само в социологията, но и в правовата сфера, превръщайки ги под името „*сексуална ориентация*“ в основополагащ елемент на строящия се

нов сексуален рег.

А това на свой ред залага началото на тотална разруха. Работата е в това, че макар и понятието „*сексуална ориентация*“ да се счита за параван на хомосексуализма, в нито един от международните и националните документи то не е конкретизирано, така че нормален статут може да се придаде на всяка сексуална ориентация.

Т.е. всеки сексуален акт, даже и такъв, който днес се разглежда като престъпен, но извършен по доброволно съгласие, може по право да стане социално легитимен. Това се отнася и за полигамията, и за полиандрията (многомъжество), и за сексуалното мултипартийство, и за бисексуалността, и за инцеста, и в крайна сметка и за педофилията, и за зоофилията (тук и защитниците на животните няма

да помогнат). Сега всичко зависи от степента на „*напредналост*“ на обществените върхушки, които или само са членове на световната содомитска мафия, или се намират под нейното мощно влияние.

Юридическо признание на содомитската мафия.

Реабилитацията на хомосексуализма довежда не само до рязкото нарастване на броя на извращенците, но и до понататъшна консолидация на това агресивно общество, целящо преход към нови форми на експанзия. Както правилно сочи един от изследователите, хомосексуалистите са подобни на ракови клетки. Докато имунната система изчиства и унищожава отделни ракови клетки, те съществуват в групи, „*Те се развият до такава степен, че най-горните клетки започват да заушават долните слоеве и ги унищожават. В резултат се получава гнилоствна маса, която отравя организма, развива се т.нар. туморна интоксикация. Това е директна*

аналогия с гей-мафията“.

Наистина, те не се задоволяват с легализацията и действайки като престъпни общности, искат за себе си особен статут и особени права, които да ги поставят в уникално положение и да им позволят откриването да пропагандират и налагат своя мироглед и начин на живот. Именно в това се заключава смисъла на отговаряните от тях права. Във всекидневни понятия „*сексуално малцинство*“, което в момента се използва вече и в юридически документи, те започват да настояват не само за директното им включване в антидискриминационни закони, но и за приемане на отделни закони за „*сексуалните малцинства*“ и даже за директно упоменаване на „*сексуалната ориентация и джендърната идентичност*“ в текстовете на Конституциите.

Образувало влиятелно лоби в международните организации, ЛГБТ обществото постига през 1993 г. включване на Международната организация на гейовете и лесбийките в числото на организациите, акредитирани в ООН. Тази организация провеж-

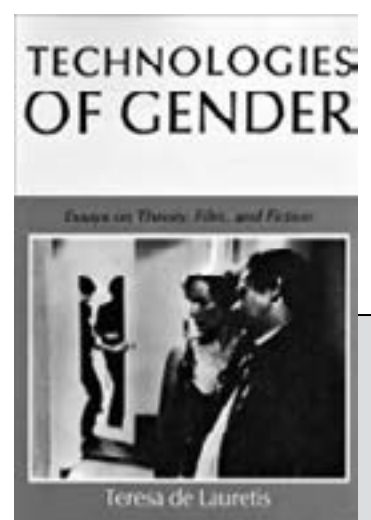
защитник на правата на извращенците става Европейският съюз.

Началото на неговата активна позиция по този въпрос е положено в 1994 г., когато Комитетът по гражданските свободи и вътрешните работи към Европейската съставка и приема документа „*Равни права за хомосексуалистите и лесбийките в ЕС*“, чийто автор е Клаудия Рот, представител на Партията на зелените на ФРГ. След резултата от изслушването Парламентът приема резолюция с препоръка към Съвета на министрите за забрана на всички форми на дискриминация според признака на сексуал-

на преразсъдък и са сродни на расизма, ксенофобията, анти-семитизма и сексизма“.

При това към примерите за хомофобия са причислени не само преследването и убийството, но и изпълнени с ненавист речи, присмех и вербални оскърбления. Стига се дотам, че някои експерти предлагат хомофобията да се класифицира като „*нетърпимо разстройство на личността*“ заедно с расизма и сексизма и в недалечно бъдеще, по възможност, за това да се настанява в психиатрични заведения.

През 2010 г. подобна резолюция („Дискриминация по признака на сексуална ориентация и джендърна идентичност“) приема и Съветът на Европа. В нея се подчертава особената роля на парламентаристите по инициране и съдействие на законодателните изменения в тази област.

За първи път понятието куизър идентичност, което после става така широко разпространено, е употребено от професора от Калифорнийския университет Тереза де Лауретис, лесбийка.

жените като основа на човешкото общество. Вместо тях трябва да бъдат упоменавани някакви безполови същества – „*бракувацията се А*“ и „*бракувацията се Б*“, „*родител А*“ и „*родител Б*“, „*партньор А*“ и „*партньор Б*“, които да се впишат не само в гражданския кодекс, но и в юридическите документи, регулиращи въпросите на трудовата заетост, социалното осигуряване и пр.

По този начин „*мъж*“ и „*жена*“, „*съпруг*“ и „*съпруга*“ изчезват като правни субекти. В резултат от правовата рамка се изменя и структурата на се-

мийството като такова. Доколкото еднополовите бракове предполагат и правото на осиновяване на деца, това променя и характера на родството, слагайки кръст на връзките с биологичните родители и оставяйки децата без корени. Това представлява опит със законодателни актове да се

измени биологичната реалност и да се създаде нов човешки род.

Решаващи стъпки по пътя на тази революция стават срещите в Кайро през 1994 г. и в Пекин през 1995 г., посветени на въпросите за народонаселението и положението на жените. Именно тук се взимат решения, полагащи началото на политиката на признаване на хомосексуалните бракове и разширяване на техниките за медицинско съдействие на хомосексуалните двойки. Работата е там, че в документите на конференциите определението за семейство се дава в толкова размити термини, че позволява съсъвем свободното им тълкуване.

Така че, въпреки против естеството на човешката природа, отричайки различие между половете и чина на съпружеството, содомитите не могат да искат за себе си това, което Бог е благословил за мъжа и жената. Що се отнася до европейското право, еднополовите съюзи изискват изключване от законодателството на понятието пол, т. е. мъжете и

за равенство на родителите, без упоменаване на майка и баща).

В резолюция от 5 юли 2001 г., Европейският парламент в страните-членки вече променя на законодателството в посока предоставяне на равни права на хомосексуалистите и да поставят на дневен ред пред ЕС въпроса за признаване на законните отношения между хомосексуалисти.

В доклада от 2002 г., Европейският парламент препоръчва признаване за хомосексуалистите на равни права, произтичащи от съпружеството. Накрая в резолюция от 2003 г., Европейският парламент повтаря искането да се отстранят всички форми на дискриминация на хомосексуалистите (юридически и фактически), в частност по отношение на брака и осиновяването на деца.

Следва

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. ик. н. Стефан СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р. ик. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтяба" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG65
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 5.03. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

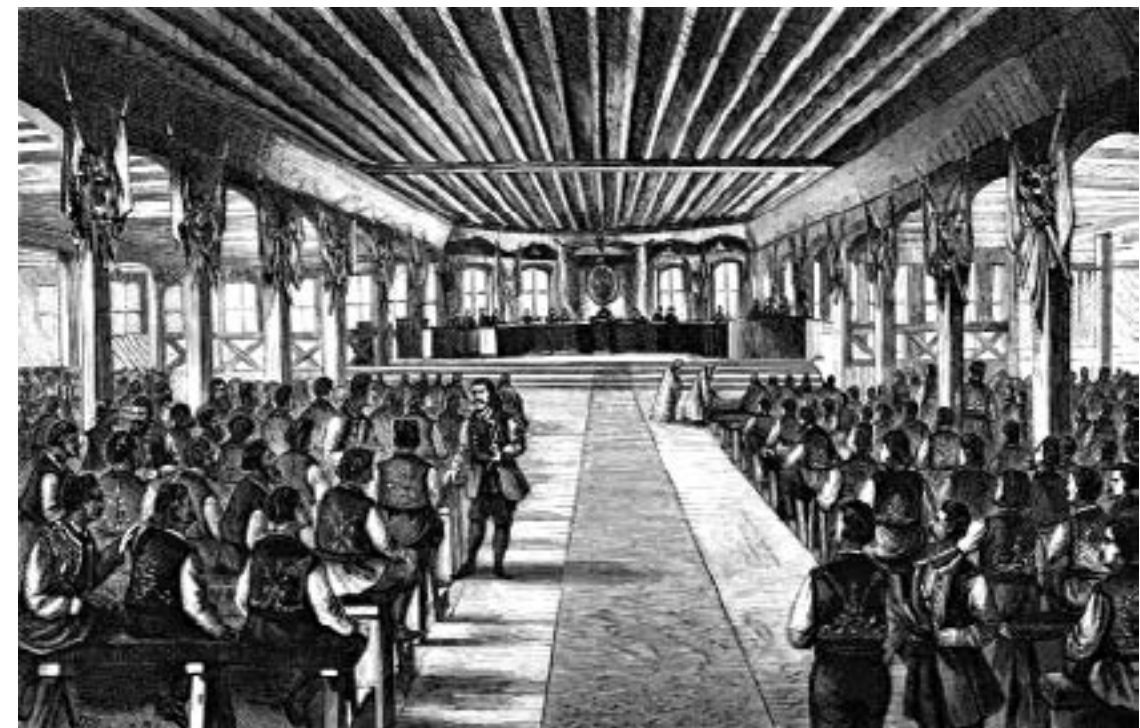
МАРИН ДРИНОВ И НОВА БЪЛГАРИЯ

От стр. 9

Настъпват трагични времена за българската освободителна кауза. Въпреки скъпите жертви и безпримерния героизъм на освободителните войски, руското правителство е задължено да спазва предварителните тайни споразумения с Австро-Унгария: Райхщадското (26 юни 1876 г.) и Будапещенската конвенция (3 януари 1877 г.). Според първото, двете империи са съгласни на Балканския полуостров да не бъде създавана голяма славянска държава и след разгрома на Османската империя ще се образуват независимите княжества България и Румелия, а Константинопол ще получи статута на свободен град. Конвенцията от Будапеща потвърждава неутралитета на Австро-Унгария в бъдеща война между Русия и Турция, но в замяна войските на Франц Йосеф ще анексират Босна и Херцеговина. По настояване на руския император Александър II е договорено България, Румъния и Албания да станат независими държави, а руските войски няма да навлизат в териториите на Сърбия, Босна, Херцеговина и Черна гора. Канцлерът на Германската империя Ото фон Бисмарк също гарантира неутралитет при евентуална руско-турска война и

пледира, че след невиджани зверствата по време на Априлското въстание няма място в Европа за Османската империя.

Лондонското споразумение за промяна на Санстефан-

Заседание на Народното събрание в Търново, гравюра, 1879 г.

ския договор е подписано на 18 (30) май 1878 г. и включва два меморандума, според които Великобритания отхвърля делението на България по меридиани и се отнема правото ѝ да претендира за излиз на Егейско море. България ще бъде разделена на две провинции. Тази, която остава на север от

да не присъстват турски войски, но султанът имат право да нахлуе в нея, ако възникне заплаха за сигурността на Османската империя.

Тези външнополитически реалности водят до крайно несправедливия за народа ни Берлин-

тори са разделени на: Княжество България с васален статут, автономна провинция Източна Румелия, преминала към територията на Румъния Северна Добруджа, останали като интегрални части от Османската империя Македония и Източна и

Западна Тракия. Сърбия получава Поморавието.

Недоволството от Берлинския договор е повсеместно. Славянофилските кръгове в Русия остро осъждат отстъпчивата политика на император Александър II. Руското правителство разрежда забрана и закриване дейността на Московското славянско общество, чийто председател Иван Аксаков е прогонен от Москва заради речта му в защита на българския народ.

В тази напрегната обстановка Марин Дринов трябва да защитава принципни позиции, подчинени единствено и само на българския просперитет. Поканен от княз Дондуков да стане член на Съвета за управление, той приема отговорността за просвещението и духовните дела. Негови колеги са С. И. Лукианов (съдебен отдел), ген.-майор Грессер (отдел за вътрешни дела), ген.-майор Золотарев (отдел военен), К. Бух (отдел финансии). За извънредно кратък период са приети значителен брой временни правила. Освен нормативните актове за устройството на новата българска държава, която остава под командването на руски офицери и подофицери, приемат се и правила за устройството на съдилищата, полицията, медицинските служби и пощите.

Следва

ВСЕМИРНА СОДОМСКА АНТИЦЪРКВА

да мониторинг на ситуацията и ежегодно на 17 май публикува карта, отразяваща положението със спазването на правата на сексуалните малцинства в света. В същата година Управлението на Върховния комисариат по бежанците, в своите консултативни заключения, започва да определя хомосексуалистите като „*особена социална група*“, а през 1995 г. ООН внася нарушаването на правата на сексуалните малцинства в съставна на нарушението на основните човешки права. Най-последователен и безкомпромисен

защитник на правата на извращенците става Европейският съюз.

Началото на неговата активна позиция по този въпрос е положено в 1994 г., когато Комитетът по гражданските свободи и вътрешните работи към Европейската съставка и приема документа „*Равни права за хомосексуалистите и лесбийките в ЕС*“, чийто автор е Клаудия Рот, представител на Партията на зелените на ФРГ. След резултата от изслушването Парламентът приема резолюция с препоръка към Съвета на министрите за забрана на всички форми на дискриминация според признака на сексуал-

ния и джендърна идентичност“) приема и Съветът на Европа. В нея се подчертава особената роля на парламентаристите по инициране и съдействие на законодателните изменения в тази област.

Согомимските бракове като средство за унищожение на семейството

Главно средство за утвърждаване на изключителното положение на содомитите в обществото става издигането на тяхната идея за пълен отказ от института на семейството, което те обявяват за отживяло и преминало времето си явление.

Разбирайки, че това тяхно искане няма да мине, содомитите променят тактиката и започват активно да се борят за узако-

Испанският куизър философ Беатрис Пресиано настоява за такива „политически стратегии“ като „лишаване от идентичност, промяна на технологията на телата, промяна на анатомичната медицина и пр.“

няване на еднополовите „бракове“ с цел да унищожат тази институция отвътре. Това става ключов етап от сексуалната революция, насочена и против човешкото естество, и против прехваленото западно право.

По своята същност законо-официалното встъпване в съпружески отношения меж-

мийството като такова. Доколкото еднополовите бракове предполагат и правото на осиновяване на деца, това променя и характера на родството, слагайки кръст на връзките с биологичните родители и оставяйки децата без корени. Това представлява опит със законодателни актове да се

С ВИСОКИТЕ КАРАТИ НА МЪДРОСТТА

В дни, когато всеки си задава въпроса, как ще се живее занаят, в условията на една вирусна зараза предизвикваща всевъзможни съмнения, двама професори – Орлин Загорев и Мюмюн Тахиров, са си поставили задачата да намерят отговора на въпроса, който от древността до днес вълнува хората: **човекът и неговото бъдеще!** Такова е и заглавието на книгата излязла със съвместните усилия на Фондация „Земята и хората“ и издателство „Мултипринт“ – София.

От двамата автори, проф. Орлин Загорев е много почетен гост на страниците на „Нова Зора“. На читателите

Проф. д-р Орлин Загорев

ни са известни много страници от крупни негови научни трудове през годините като „Духът“, „Идеалът“, „Модерният национализъм“, „Българската национална идея“, „Душата и нейните послания“, „България в Европа на нациите“, „Оптимистичните терзания“ и много други. **Философът Орлин Загорев е посветил множество от своите изследвания на културния код на славянската духовност.** Той е редовен член на Международната Славянска академия и е значимо име сред философските и научни среди в чужбина. Неговите трудове се радват на просветеното внимание не само на специализиран читателски интерес, но и на всепоширок кръг от мислещи хора. Книгите му се намират в най-известните библиотеки на САЩ, Русия, Англия и пр.

Другият съавтор на забележителния труд „Човекът и неговото бъдеще“, проф. Мюмюн Тахиров, има забележителни постижения в областта на философията на историята и изкуството, културно-историческото наследство, етнодемографията и духовните аспе-

кти на сигурността. Автор е на 30 научни и белетристични книги: „Идентичност и толерантност“, „Времена и културно общуване“, „Въведение във философията на изкуството“, „Неолибералното общество и мултикултурното общуване“, романът „Бране на диви пчели“ и др. Носител е на литературната награда на името на Николай Хайтов; на Годишната литературна награда на Съюза на българските писатели; на националните литературни награди „Дядо Йоцо гледа“ и на името на поета „Георги Братанов“, както и на най-високото отличие на Съюза на българските журналисти – грамота и почет-

на значка „Златно перо“. В кръга на шегата можем да кажем, че ако за Омир са спорили седем града, то е твърде показателно, че три български престижни университета се съревновават техните студенти да слушат лекции и да полагат изпити при проф. Мюмюн Тахиров – УниБИТ, УНСС и Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

В книгата „Човекът и неговото бъдеще“ (480 стр.) разделени в 5 глави, двамата автори са разгледали такива теми като: „Човекът в огледалото на еволюцията“ и „Човекът като смисъл на смисъла“. Те са дали отговор на значими и нееднозначни въпроси като: „Сътворение или еволюция“, „Що е човек?“ и „Човекът като творение на природата“.

В глава 3-та е потърсен отговор на въпроса: „Защо светът, в който живеем не е такъв, какъвто го желаем?“, „Божие проклятие или човешко неблагоприятие?“. Разгледана е и диспозицията „Човек и свръхчовек“, и се преминава към темата за общото човешко бъдеще и хуманитичния обществен идеал.

Особено място в книгата

заема глава 5-та, която носи надслова: „Битката за по-добър живот на човечеството“. В нея са разгледани въпроси като: „Живата етика“, „Високо качество на живот за всички“. Предложени са оптимистична визия за бъдещето на човечеството и нова светогледна парадигма. Направена е и сполучлива разшифровка и за тезата за диалектическият хуманизъм на Маркс. Изключително ценна е озаглавената като финал на книгата тема **какво ще спаси света? Красотата или изкуствения интелект?**

Известната мисъл на Достоевски от романа му „Идиот“ е всъщност въпрос, за-

Проф. д-р Мюмюн Тахиров

даден от героя на романа Иполит Терентиев. Но в героите Княз Мишкин и Иполит Терентиев, е превъплътен самият гениален дух на писателя, който сам за себе си и чрез своите герои се опитва да намери отговора на въпроса: **Възможно ли е красотата да обуздае разрушителните човешки страсти, да умъртви егоизма, злобата, омразата и да премахне злото в неразумния, в безумния И ненаситен свят? Да победи цинизма, егоизма, потребителския нагон, коравосърдечието и пр. И къде в тези битки се намесват любовта, доброто, истината?...**

Може би не е необходимо да пояснявам, че на тази многопосочна дилема отговорът на авторите е в смисъла на взаимодействието на понятия като „свят“ и

Практиката на „Нова Зора“ е, когато препоръчва заглавия на своите читатели, е да се опитва да улесни достъпа до тях. И в случая е така: разполагаме с ограничени бройки от тиража, предоставени ни от двете издателства. **Цената на книгата е 20 лева. И ако някой пожелае да я получи, трябва да прибави още 2,50 лева за пощенски услуги и да изпрати сумата**

ВРАБЧА ПЕРУШИНА

Минчо МИНЧЕВ

*Приличат на замръзнали консерви
кварталните пространства вледенени.
Врабчетата прелитат и замерват
с живот балконите им остъкдени.*

*Прехвъркват между покривите бели
и търсят нейде дим да се извие.
Но падат над бездушните панели
ятата им, на завет да се скрият.*

*Сред врабча глъч, сред жици от антени,
едно на друго дълго ще се жаят,
че този свят привиква на студено
и огън в домовете си не пали.*

*Притиснали крилца, ще чуват само
сърцата си в пространствата смразени
как пукат, както пука камък;
как падат, като камък вкочанени.*

*И чак напролет вятър щом запее,
с антените и жиците в комина,
като последен сняг ще разпиле
епремръзналата врабча перушина.*

*За всяка пролет е заплащал някой
с живота и с бедняшките си дрешки.
Остава във комините на мрака
да заискрят сърцата ни човешки.*

„красота“. А може би това е и причината, поради която Достоевски не проповядва формула за спасение, а само задава въпроса, на който читателят трябва да намери своя си отговор, както и причините, които го обуславят в живота. Такава всъщност е и позицията на авторите на тази книга, която с високите карати на мъдростта и опи-

та, на познанието и добродетелността, припомня и усилията на други умове, които са се опитвали да надникнат зад привидната прозрачност на злото и доброто вървейки по моста на човешкото знание от миналото към бъдещето и обратно. Но всичко това в пълнота може да проумее читателят, при срещата с този забележителен труд.

с пощенски запис, с пълния си и точен адрес за получаване – трите имена и телефон за обратна връзка. Адресът е: София 1000, ул. „Пиротска“ № 3, за Минчо Мънчев Минчев, главен редактор на вестник „Нова Зора“. За допълнителна информация, на разположение са и редакционните телефони: 02 985 23 07 и 0894 66 49 00.

Минчо МИНЧЕВ